

лила и размишлявалъ, толкова повече познавалъ своята слабостъ; колкото повече той гледалъ по-дълбоко на своята нещастна съдба, колкото повече я разгледвалъ ту отъ тука, ту отъ тамъ, толкова повече разбираше, че неговите заплашвания сж безсилни... Мжти му са въ главата, а очите му гледатъ ту на Халила, ту на Нейка, ту на нѣкой сжвсѣмъ незначителенъ предметъ... И мисли Танчо, и мжчи, и въздиша... Мжчалъ и Халилъ, и мислилъ: „дебѣла и упорна глава има тоя човѣкъ!“

—Що, Танчо? попиталъ Халилъ. Питамъ та послѣдни пжтъ: исканъ ли ти да ми дадешъ джщеря си, или не?

—Ща ти я дамъ, отговорилъ Танчо, и очите му засвѣтили, като ясните звѣзди на синиото небе.

—Ехъ, така би трѣбало одавна да кажешъ! рѣкалъ Халилъ радостно; послѣ са обжрналъ камъ Нейка, и казалъ: „Ти, Нейко, иди по-скоро у Танчови и кажи